

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. H. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 lutego 2015 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 30 września 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887). Wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r., zważywszy, że organ rentowy i Sady nie uwzględniły pracy wnioskodawcy w Zakładzie P. w S. przy [x] Kombinacie Spółdzielczym w G. na stanowisku składacza ręcznego wykonującego również

pracę linotypisty, maszynisty typograficznego i introligatora, jako wykonywanej w szczególnych warunkach ze względu na niepracowniczy tytuł ubezpieczenia.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - przez błędną wykładnię art. 184 § 1 w związku z art. 32 § 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 184 § 1 tej ustawy w związku z § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 pkt 1 tego rozporządzenia oraz przepisów postępowania - art. 328 § 2 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. „wobec oczywistej jej zasadności zwłaszcza w zakresie oddalenia odwołania i tym samym odmówienia prawa do wcześniejszej emerytury, mimo spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich warunków przewidzianych przez przepisy prawa” oraz na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wobec istnienia w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego, czy przepis art. 184 § 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy jedynie ubezpieczonych, będących pracownikami w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, czy też wszystkich ubezpieczonych, którzy wykonywali pracę w warunkach szczególnych, których zatrudnienie, mimo oparcia na innej podstawie niż stosunek pracy, było wykonywane w taki sam sposób, jaki przewidziany jest w stosunku pracy?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona jest nielogiczne, gdy przedstawia się istotny problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także nietrafne, skoro

z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, że przytoczone w niej podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Nie budzi bowiem kontrowersji - jako przedmiot licznych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego - cywilny charakter stosunku prawnego łączącego członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej z tą spółdzielnią i wyłączenie stosunku pracy jako podstawy świadczenia pracy przez członka w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną (art. 138 i nast. ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze, jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 21 oraz por. uchwałę z dnia 2 lutego 1993 r., III CZP 164/92, OSNC 1993 nr 7-8, poz. 127 z glosami M. Gersdorf, OSP 1993 nr 11, poz. 212 i J. Iwulskiego OSP 1994 nr 1, poz. 4 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I UK 83/11, niepublikowane).

Jednocześnie nie istnieją rozbieżne poglądy wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących przedstawione zagadnienie prawne. Sąd Najwyższy zdecydował, że praca członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych nie może być uznana za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r., I UK 384/11, niepublikowany, z dnia 21 października 2009 r., I UK 115/09, niepublikowany, z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 142/04 OSNP 2005 nr 17, poz. 272, czy z dnia 18 stycznia 2005 r., II UK 136/04, niepublikowany, z dnia 8 grudnia 2009 r., I UK 186/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 189 a także wcześniejszą uchwałę z dnia 29 stycznia 1992 r., II UZP 25/91, OSNCP 1992 nr 6, poz. 111).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).